

Выходить во Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы (край русскихъ сантъ) о 5-й год. поп. Литер. додатокъ „Библиотека наизнамъ повестей“ выходитъ по 2 печат. аркушъ каждого 15-го и послѣднаго дня каждого мѣсяца. Редакція: „Адміністрація“ подъ Ч. 44 улицы Галицка. Рукописи засыпаются лишь на попередніе застеженіе. Оглашена призываются по цѣлѣ 6 кр. бѣть однок строчки печатной, въ рубр. „Надоблане“ по 20 кр. а. в.

Реміліація неопечатаній вѣльшъ бѣть порта. Предлату и иверорати признаються: У Львовѣ Адміністрація „Дѣло“, У Франкѣ Назеванѣнѣ & Vogler, Wallischgasse 10; M. Dukea, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ М. Назеванѣнѣ & Vogler, E. I. Daube & Co. Въ Парижѣ Агенс Ната. Въ Ресії Редакція „Кievskaya Starina“ въ Кіевѣ, поштові уряди и Газети Бюро“ В. Ф. Зама въ Одесѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Адреса станиславовской епархіи до G. Св. Папы.

На самбѣ початку адресою подносятся важній фактъ въ історії церкви Христови т. е. унії, черезъ которую народамъ Воходу дана можність убйти въ звязь съ римо-католицкою церквою безъ варушенія оного вѣкамъ вътвореного народного и обрядового индивидуализму, а оттакъ говорится дальше:

„Дякуючи св. унії съ Римомъ обряду греко-католицкому наглядно доказовѣшиши щирою печалюстю изъ стороны св. римского Престола. Вже папы Левъ I, Левъ IX, Николай I, и други приказували хоронити грекий обрядъ та поуважати его, и опѣкувались таоже нашимъ обрядомъ славянскими, однообразными съ грекими. Отъ сполученія же Русиновъ съ церковью римскою тѣшамось завсѣдь могучими покровомъ намѣстниковъ св. церкви противъ вояжихъ навѣтівъ намъ и нашему обрядови неприклонныхъ элементовъ. Папа Климентій VIII. не лишь затвердивъ булею „Magnus Deus et laudabilis“ обряду русской церкви и приказавъ ихъ ненарушено хоронити, але и вставляясь въ посланіяхъ своихъ до короля Жигмонта III. и сенаторовъ польскихъ, чтобы Русинамъ признано запорученіе имъ права и свободы и бѣдано заграбленіи маєткіи церковніи, а рускіи епископы чтобы були поставленіи на рѣвнѣ съ латинскими. Обширне описание даже прикрытии относініи гр. кат. церкви митрополитомъ Іосифомъ IV., предложеніе римскому преображенію, звернуло не лишь увагу папы Урбана VIII., но възникло таоже и выданье декрету „Ad conservandam pacem“ (1624), которымъ всімъ Русинамъ закаузесъ переходъ на обрядъ латинскій. Тойже самъ папа приказалъ 1627 р. своему пунціеву заввѣзвати короля Жигмонта, чтобы сповініи приреченье dane Русинамъ на соборѣ Флорентійскому, и упомянута проповідь Базилія, чтобы ахъ сповідники не вживались перетягати уніятію на обрядъ латинскій.

Папа Урбанъ VIII. розпорядивъ декретомъ въ 10 лютого 1630 р., що рускіи епископи и священики дозволяли такихъ османськихъ правъ и почестей, якъ латинскій а кроме того выдавъ ще и другіи постанови, силою которыхъ Русини були збронініи съ латиниками.

Драгочинъ та Острогъ. Помершій український городи.

Замітки зъ дороги — Ио. Нечуя.

(Дальше.)

Село Драгочинъ розкидане на лівому полу-денному березі Буга проти самого города Драгочинъ, который стоять на крутихъ шилахъ на правому побічному березі. Се село примиць тымъ, що оно збставилось въ православію середъ католиківъ та уніятівъ. Якъ въ чemu задержа-лось православіе, про те одинъ Богъ вѣдае. Ще давнійше, що половина села православнихъ Позяківъ, друга половина Українцівъ. Хаты розкиданії на сухійшихъ мѣсцяхъ скрбъ межи лозами та вѣтками. Маленька правоцільна церква стоить на горбку край села коло широкого сінокоса. Коло церкви невеличка школа. Декотрі хаты розкиданії надъ берегомъ Буга. Проти села видно толькіи щипля, крути, якъ сахраній голови; на вихъ бѣль рѣчки не можна вийти пішши. Бугъ протѣє по-подъ самій гори, а въ одному мѣсці, въ глинистій кручи надъ самимъ водою видно чорну дѣру, нечансі двері въ кіїв-ській печері. Кажуть, що та печера йде глибоко підъ гору и вѣбы то она виходить въ городъ. Въ городѣ на горѣ нема води, и може бути, що въ давній часі люді доставали собі воду въ Бугъ въ часть облягання города ворогами.

На Бугѣ є перевозъ, звичайний поронъ, що ходить на подоли. Коло перевоза стоять жидовськія корчми. Ми стали підъ корчмою и побѣгли купувати въ Бугъ, а тымчасомъ звеліли жидови поставити самовару, щобъ напити послали купання

Дѣло

Року 1743 розпорядивъ папа Венедиктъ XIV., щобъ Русини принявши ся, хрещеніе або другій Таїни бѣть латинськихъ священиківъ не уважались черезъ то латинниками, а придержувались свого гр. кат. обряду. Такожъ булею „Al-latae sunt“ въ 1755 р. закаузе той самъ папа то, що грекому обрядови могло бы шкодити и забороняє вояжихъ новостей въ тѣмъ обрядѣ.

Св. Престолъ рамскій старався такожъ поуважи и свѣтлобудь рускою церкви підъвывіши и такъ: папа Пій VII булею „In universalis Ecclesiae regimine“ привернувъ галицьку митрополію по 400 лѣтній перервѣ назадъ до жига, назначаюча Львовъ єи столицею. Папа Пій IX пре-конизувавъ митрополита Левицького кардиналомъ римскогу церкви. Той-же самъ папа затвердивъ д. 12 липня 1863 обѣ капитулы, Львовську и Пере-миську, черезъ що засновувавъ ихъ канонично въ цій случаюто поновинѣ пої декреты обоихъ попередниківъ, запоручаючи ненарушимостъ обрядовъ и звичаївъ рускою церкви. Щобъ по-ложити конецъ вояжимъ непорозуміньямъ, выдавъ папа Пій IX бреє възываюче епискополію обохъ обрядовъ, щобъ священство свое до згоды наставляли, а скоро по тоймъ потвердивъ 17 липня 1863 р. „Confundat“), що ще нинѣ обовязує въроносніївніївъ обохъ обрядовъ. На основѣ такихъ доказовъ печалюсти римскогу престола около гр. кат. церкви и руского народу, Русини галицькі не перестаюти глядѣти съ повнимъ довѣрьемъ до римскогу Престола, хочъ неприклонніи въ цій делкі елементы усулювали ударенія най-лучше розположеніе папъ римскихъ до насъ.

Для того и въ нынішній добѣ, коли мы позбавленіи нашого владика митрополита Іосифа черезъ 3 роки въ сиротствѣ нашої сумували, уповаючи на Бога и Престолъ римскій, вѣрили твердо въ поліпшеніе нашої незавидної долї. И мы не за-велись! Ого бо нинѣ не толькі престолъ митрополії у Львовѣ вже замѣщений, але ще нена-дайно сповнилось горяче бажанье всіхъ Галицькихъ Русинъ закаузесъ переходъ на обрядъ латинскій. Тойже самъ папа приказалъ 1627 р. своему пунціеву заввѣзвати короля Жигмонта, щобъ сповініи приреченье dane Русинамъ на соборѣ Флорентійскому, и упомянута проповідь Базилія, щобъ ахъ сповідники не вживались перетягати уніятію на обрядъ латинскій.

Папа Урбанъ VIII. розпорядивъ декретомъ въ 10 лютого 1630 р., що рускіи епископи и священики дозволяли такихъ османськихъ правъ и почестей, якъ латинскій а кроме того выдавъ ще и другіи постанови, силою которыхъ Русини були збронініи съ латиниками.

Чако. Лівый берегъ Буга въ сёму мѣсці такій крутый та стрімкій, що тутъ не можна будо купатись. Треба було перебрати порономъ на другій берегъ півоковатый та мілкій до самон середини рѣчки. Поки мы скупались, поки напились чаю, сонце зайшло и на дворѣ зовсѣмъ змерло. Всівоздѣ въ городѣ бувъ такій високій, такій вузкій въ щілинѣ гори, що наша жіль нѣзашо не хотѣвъ вести насъ въ городѣ. Ми пішли пішки. Поки вишли на круту гору, на дворѣ стало зовсѣмъ темно.

Мы ввійшли въ городѣ, на широкій пляць. Кругомъ пляцу були примиць въ сімериковій сутіні два масивні костелы-манастирѣ, та двѣ менші бѣлі церкви. Зъ одного боку темніли проти заходу масивні будынки, бѣліні стѣни кругомъ манастира. Огонь світловий въ вікнахъ хать кругомъ пляцу. Ми нѣбъ въ городѣ, та й годѣ. Съ тією думкою мы ввійшли въ жидовську гостинницю въ тамъ заночували, дуже жалкуючи, що не довелоось за видна роздивитись на сей древній оригиналній городѣ. Съ тією думкою, що мы въ городѣ, мы й поспішили.

Я прокинувся ранієко въ цѣкавості мої по-дивились на новій городѣ зновъ пробудилась въ мені. Заглядаю въ вікно, — тамъ зовсѣмъ не менші картина: маленький дворикъ отъ поїткими, общішими кулаками соломы; въ дворику кози въ корові. Картина дуже знакома, якъ траплялося мені бачити въ жидовськихъ містечкахъ. Убралиши якъ пішши, въскакуючи на дворѣ и місці разомъ згвалі, якъ поляті водово. Я стоявъ на прямокутному плацу марковому плацу прешаудного жидовскогу містечка. Отъ тебѣ въ городѣ.

глубоко вдачній В. Святости за то, що послѣдуючи традиційній благооконності ап. Престола до нашого гр. славянського обряду, Святость В. старажати що-разъ новими доказами заявити свою печалюстъ для насъ. И такъ В. Святость ви-

вишила ледво передъ чотирма роками великихъ славянськихъ ап. Кирила и Методія до ряду воєнськихъ святихъ Божихъ; тепер же Святость В., призвавши на основанье епископопства въ Станиславовѣ недалеко Галича, колишною столицею славянськихъ нашихъ князівъ и первихъ владикъ. Тая вдачність наша для В. Святости ще тымъ більша, що на першого архієпіса нової епархії В. Святость зволила преконизувати Все-вѣтла. дра Юліана Пелеша, который при непо-хитній преданності для ап. Престола дорожить греко-славянськимъ обрядомъ и любить рускій нардѣ, зъ котрого крові и коїти єї походить.

Маючи таожъ новий доказъ прихильності ап. Престола, смиренно підписаній можуть съ повнимъ довѣріємъ глядѣти въ будучності, безпечній, що наша гордя церковній и народній святощі не потерпятъ, мимо всякихъ змагань неприхильніихъ намъ елементовъ, цікавого ущербу, и що вѣнція сповнитося надїя незабутого папи: „Spero regnos Ruthenos Orientem convertendum“, котру и мы подѣляемо, що въ нашій братія на Воходѣ, по-застако въ блудѣ, поспѣшать зачерпнути бѣть спільній трапезы богатихъ дарбъ. Щобъ настала та пожелана хвилія, коли були-бы одні стадо и одні пастри, а всі народи землі єдини въ їхъ. Троїці славили Бога, не перестанемо умолять Отца Небесного, Вашу же Святость просимо о благословеніе для насъ смиренійшихъ и нашей поїтвренихъ вѣрнихъ.

Станиславовъ д. 29 грудня 1885 (10 січня 1886).

Чому падають у насъ декуда читальнѣ?

(Конецъ.)

III. Коли-бѣ нашій шляхтѣ, котра „кулаки“ займається, бо єй „кулаки“ сподобались, дѣйстію залежало на просвітѣ нашого руского народу, посередъ котрого жіє, то она замѣтъ интересується „кулаками“, занималась-бы нашими читальними. Она помагала бы по селяхъ засновувати читальнѣ, висуваючись-бы въ члены читален, входила-бы до видали, підгрумувала морально и матеріально та же важній и пожиточній

тутці въ краю, словомъ, шляхта лучилася-бы съ інтелигенцією и рускими клиромъ до спільній працѣ въ цѣлі висвобождения руского сельського народу въ темноты, котра провадить до демократії и нужди. Наши польські шляхта висувається въ члены „кулакъ“, могла-бы наочно пересвідчитись, чи належить нашій народній читальній причиоляти до згубnych pradów zagrażających porządkowi publicznemu“, або нѣ! Але нашій шляхтѣ не ходить о проовѣту народну, бо якъ не бачимо єї въ читальніяхъ, таожъ противно, она занимає до читален непріязнну позицію. Що ходить о що іншого, о то, що „що“ мы добре понимаємо...

Не дастъся заперечити, що просвіта народна толькі посередствомъ матеріального языка може постепенно напередъ поступати. На волї інші експерименты школа часу, гроша и заходу! Якъ „кулак“ можуть въ західній часті нашої Галичини статися дуже пожиточними, и мы бажаємо имъ тамъ бѣть серця найбільшого розвою, таожъ у насъ на Руї, де маємо наші товаристи просвітії, популярній газети и книжочки педагогівъ рускими людьми, котрі вийшли зъ руского народу и знають найбільше потреби того народу, „кулак“ суть для насъ злишні! Нашихъ популярнихъ, и на матеріальній языцѣ висуванихъ для руского народу газетъ, не заступити на чужомъ языцѣ газета „Niedziela“, таожъ само, якъ не заступлять книжочки „Masiegyz“, книжочки „Промисły“. Коли „зарядъ кулаки“, для якою своєю висуваною політики, робить черезъ єї паралізувати, то паралізуймо себе, коли вже таака наша доля до часу, поки зновъ яка висувається бѣть нашої політики, не спаралізує насъ таакъ, що не буде вже що паралізувати.

Хотя не промовляємо за закладаньемъ „кулак“ по рускихъ селяхъ, бо якъ мы вже сказали, не довѣряємо „кулакамъ“ то мудро то признати, що за-для добрихъ організацій „центрального заряду кулакъ“ засновано до тепер 330 кулакъ въ Галичинѣ. Той добрий зарядъ залежить на тѣмъ, що центральний зарядъ, постарався въ видѣ повѣтівъ, котрі надзвірють надъ поїдниками „кулаками“ въ своїхъ районахъ, якъ они розвиваються и съ ними часто зносяться. Чрезъ видѣ повѣтівъ має центральний зарядъ „кулакъ“ вѣрній вѣдомості чи и де „кулак“ про-

чото фасады костела стоить масивніе будованіе єзуїтськихъ келій. Оно високе, довге безъ місці и загинається „глаголемъ“ на другу улицю. На вѣмъ ще лежить черепична покрівля але стѣни вже потріскалась зъ верху до низу, здоровій вікна безъ рамъ, двері зняти. Ми ввішли въ двері въ просторонній и дуже давній коридоръ, котрій вишовъ черезъ усе будовань и загинав колінкомъ. Въ коридорѣ темно є сумно. Закруглена зводомъ отеля, високі стѣни перенесли мімоволій думку въ середній вікні. Чогось здавалося, що отъ єї почуешь крикъ и стогнання зъ-підъ землі, де єв. інквізіція мучила людей за вѣру...

Я заглянувъ въ про сторій салі, въ узкі, високі, якъ церкви, келії, и на мене наставъ страшній сумъ. Згадки про отрашай, темній дѣла єзуїтського ордена таожъ и поплыли въ думці одна за другою. Які люди тутъ виштовались? Які думки були въ їхъ головахъ? Що они за-думували и якого лиха они наробили для України? Тутъ скопилась отра

практиканта и выручувався, кож-
ду класу, котра ему доставалася, черезъ то
науково до результата въ дуже неко-
ристныхъ доводивъ, а надто моло-
дѣжъ просто деморализувавъ, окла-
даючи си букомъ, одинокою дисциплиною
свою, та частуючи наинегднѣйши ми
праввищами, — коли въ другой стороны
розвускавъ си черезъ полишенье бевъ надвору
и науки въ годинахъ часто опусканыхъ, че-
резъ куренье тютюну и сигаръ на школьныхъ
коридорахъ, въ школьнй комнатѣ, и черезъ
други таки нечуваніи практики въ дѣлакъ
школьництва.

Сумнымъ наследкомъ оттакого то госпо-
дарства его управителя было: вмншенье
фреквентціи однокон руской школы
въ числа 365 дѣтей на 212, а для самаго
управителя слѣдство дисциплинарне
яко на згадану жалобу, внесену до Выс. Ми-
нистерства, ему выточено. Но тымъ кривда
Русиновъ осталась неукиленою, а управитель
сей выйшовъ въ пѣдъ грозы слѣдства доволѣ
легко. Слѣдство то было переведене дуже не-
выразно. Делегованый до переведеня сего
слѣдства окреторъ краевъ Рома ти - П.

слѣдства секретарь краевои Рады шк., п. Пуницкій, ограничившися на поставленье колькохъ вытань, вынятыхъ изъ жалобы, а по-за отвѣты на тѣ вытаня не принимавъ иѣчого болѣе до протоколу; при томъ дававъ онъ явно зровумѣти учителямъ школы, щобъ они не выступали противъ своего товариша-настоятеля, и не принимавъ до протоколу стверженыхъ черезъ учительске тѣло обзнань такъ важныхъ, якъ: побиванье дѣтей палицею або патыкомъ, входженье до клясы съ сигаромъ, въобиджуванье народности дѣтей покликами: „що Русинъ то з... и с...“ и многе друге. Неосновнѣсть така въ переведеню слѣдства поясняєсь обставиною, що вже передъ внесеньемъ жалобы до Выс. Министерства и зарадженьемъ слѣдства послы руски въ краевомъ Соймѣ вносили интердеяцію до п. комиссаря правтельствен.

терпелъ цію до п. комисаря правительствен-
ного о нечуваній поступки неизычайного упра-
вителя, на котру одержано коротку отповѣдь,
сперту лишь на довѣрочномъ переслуханю са-
мого обжалованого, що всѣ дотычній закиды
суть безъосновній. Слѣдство, опосля заряджене,
не могло оттакъ попадати въ суперечнѣсть съ
заявленьемъ правительственного комисаря въ
Соймъ, а тымъ то и выпало оно доволѣ не-
вѣрно. Голоснымъ доказомъ великой неоснов-
ности того слѣдства буде обставина, що на-
коли сей управитель школы, припертый кра-
евою Радою школьнью до ратовання свого ста-
новища въ осени 1881 р. супротивъ часопи-
сей рускихъ: „Дѣло“, „Слово“ и „Проломъ“,
публично пятнующихъ его поступованье, вы-
точивъ процесь карный о обиду чести, судя
при переслуханю свѣдківъ просто за голову
бравас въ обурени и подизу, акъ стверджений
тамъ потворній рѣчи дѣятись могли въ XIX
столѣтю и въ цивилизованомъ краю; въ на-
слѣдокъ того самъ обвинитель отступивъ отъ
дальшои карной розправы и карный процесь
увавъ, а жаль, що дотычній акты не достали-
ся до вѣдомости Выс. Министерства.

Будъ-що-будь навѣтъ и односторонно переведене слѣдство делегатомъ краевои Рады шк. доставило доволъ обтяжающаго материала противъ всевладнаго управителя, бо на справоздание вложено тою Радою о результатахъ слѣдства, запавъ ре скрипть Выс. Министерства въ 14 вересня 1881 до ч. 5669, де тое-же Министерство острѣйше укаранье управителя школы понехуе, але-же все таки строго его упоминае, чтобы подъ загрозою болѣшой кары не похиблявся въ своихъ учительскихъ обовязкахъ и на будуче не допускався нѣякихъ надъужить. Выс. Министерство при томъ выразно звернуло увагу краевои Рады школьнай и на то, чтобы усильно дбала о удержанье руской школы вправъ на степени вворовои школы.

На разъ Русины стали и тымъ задово-
лены; не иде бо имъ нѣ о особу управлятеля
школы, нѣ о заслужену *его* кару, а о добро
одиноком у Львовъ свои народной школы.
Наступило однакъ теперь таке, що управитель
не лише одержаному остореженю не поддався,
але противно, свое прежне дѣло разорени рус-
кой школы ще съ большою смѣлостею веде-
дальше. Товариство политичне „Народна Ра-
да“, стояче на сторожи правъ руского народу
приневолене въ виду сего внести отсимъ и о-
ву жалобу на згаданого управлятеля школы,
а то на основѣ слѣдующихъ новыхъ надѣ-

Подобно икъ давиѣйше оттягався п. Т. Будыновскій и на дальще рѣшучо бѣть всикой серіовной працѣ учительской, а на обратъ деморализувавъ молодѣжь безъупинно. Хотя и послѣ § 69. §. организаційного статута учительскихъ семинарій, управитель, рѣвно икъ други учителѣ школы вправъ, обовязаный учити 25, а въ разъ потребы (§. 70) навѣть 30 годинъ тыжднево; хотя дальше (§. 80) яко господарь певной класы въ свояхъ класахъ самъ учити повиненъ всѣть предметовъ, а вынимково лишь наукъ другорядныхъ предметовъ (писанія, рисунківъ, сольву и т. п.) и то за приволомъ директора учительской семинаріи давати може на иниші помочній силы учительскій, то повинностей отсихъ онъ и на дальше вѣль наименѣе.

Съ початкомъ шк. року 1881/82 обнинь
буль управлять попередко I. клясу дѣвочку,
но мѣсяци оставиши си и переніять противъ

всехъ правилъ педагогическихъ (якъ се и по-
передно часто робивъ) науку въ IV. клясѣ дѣ-
вочай. Тутъ вызначивъ себѣ лишь 8, а оттакъ
по якѣмъ часѣ за напоромъ учителѣвъ 11 го-
динъ тыжднево; прочай годины отдавъ тромъ
неиспытованымъ практиканкамъ бесплатныимъ
(панимъ: Спринь, Яцикъ, Кавска) и одному
практикантови (п. Кувикови). Заразъ по пере-
веденю згадуваного слѣдства дисциплинарного
захорувавъ онъ вкѣнци и одержавъ въ сѣчни
1882 р. отпустку до 15. мая; въ той чать вели-
его клясу лишь самъ практиканки. Але и по
еконченю сеи отпустки онъ не спѣшився об-
няти прежній свои обвязки, заслонюючись
ложно, що отпустка его тревавъще и дальше;
хотѣвъ остатись безъ працѣ вже до конця кур-
су. (Письменну отпустку одержавъ въ цвѣтни
до ч. 2018 и то до 15. мая; Прим. Ред.) Однакъ
лучилось тымчасомъ, що въ маю 1882 р. за-
недужавъ учитель I. клясы хлопцѣвъ (п. За-
рицкій), который оттакъ за порадою лѣкаря
мусѣвъ выѣхати для поратованя здоровья; про-
бракъ школьнаго заступництва мусѣвъ отже
самъ управитель обняти его клясу. И красно-же
бъ тутъ упорався!

Згадана кляса ведена була п. Зарицкимъ вадрцево и позыскала въ стороны краевого инспектора въ мартѣ (въ часѣ инспекціи) похвалу; задача управителя була ту отже дуже легка, бо ходило вже лишь о ваокругленье цѣлорбчнои науки. Управитель школы не сповинивъ однакъ навѣть и тои малои задачѣ, а противно здеморализовавъ добру клясу до грунту и знѣвечинъ весь трудъ совѣтного попредника тымъ, що надъ мѣру часто опускавт годины, не учинъ нѣчого, а коли дѣти пребракъ заняты пустували, то густо окладавъ ихъ буками, та безперестанно прозвывавъ „батярами, нагабундами, злодѣями“ и другими подобными терминами своего педагогичнаго словаря; наѣто голосивъ, що всѣ дѣти сей клясы (6—7 лѣтъ вѣку) отдаются неморальному налогови *).

Въ слѣдующомъ школьнѣмъ роцѣ 1882/83 обнявъ п. Т. Будзыновскій зъ разу лишь 5 годинъ тыжднево въ IV. клясѣ дѣвчать, сполученой съ III. клясою, але и тыхъ годинъ зовсѣмъ не державъ. Таке поступованье обурило другихъ учителѣвъ школы до того степени, що на учительской конференціи въ 10. вересня 1882 р. поставили рѣшуче внесенное, щобы управитель обнявъ гospодарство якои клясы и учавъ въ нѣй приписане число годинъ, якъ се постановляє организаційный статутъ (§§. 69. и 80). Внесенъе однакъ усунувъ управитель зъ подъ дебаты и заявивъ выразно, що кромъ штукования науки (въ IV. дѣвочої клясѣ) нѣ клясы жаднои не обойме, нѣ бѣльше надъ 10 годинъ тыжднево учили не буде, хотяй-бы навѣть зъ посады мавъ уступити, бо ему въ краевої Радѣ шк. сказано, будь-то онъ до нѣякои години школьнїи не обовязаный. На свое оправданье вѣносивъ тутъ управитель, що має занятия канцелярійнїи, що мусить заступати хорыхъ учителѣвъ та госпитувати клясы, що въ конци на подставѣ практики довголѣтнои до такъ малого числа годинъ уважає ся управненымъ. И не помогло нѣщо, хоть учителѣ отклику-

вались до выразныхъ постановъ организацій-
ного статута, хочь подносили, що управитель-
ство єго ремуннероване окремо, та що вкінці

и дотычный трудъ дуже малый, бо жь головна управа школы належить до дирекціи учительской семинаріи, а управитель за весь часъ отъ 1877 р. всего ледви 10 годинъ на госпитацію клясь посвятивъ, заступства же другихъ учителѣвъ нѣcoli не поднимався, а въ разъ конечности бесплатными практикантами выручавався. Дарма все! Управитель уложивъ подъль годинъ, по которому назначивъ себѣ лишь 10 годинъ тыждиево и здолѣвъ поыскати потвердженѣе сего и изъ стороны дирекціи учительской семинаріи. Тымчасомъ наспѣвъ агадуваный повысше ре скрипть Выс. ц. к. Министерства остерегаючій управителя; се помогло либо съ

помогло хиба о столько, що управитель дні
20. жовтня 1882. р. при нагодѣ заступства хо-
рого учителя Зарицкого въ того-жъ клясѣ за
одну годину троєтиною и рукою пере-
бивъ 15 дѣвчатъ и 14 хлопцівъ а
надто дѣвчину одну потрактувавъ словами,
«Ты ль—хо, тобѣ въ пр—тѣ замѣ-
тали».

Рѣвночасно панувавъ въ IV. клясъ дѣв'ять, злученой съ ІІІ., де управитель своихъ 10 годинъ перенявъ, нечуваний недадъ. Нѣкто не знаявъ, хто есть господаремъ сеи клясы ; учительки-практикантки переносились въ клясы до клясы, змѣняючи майже що тиждни и предметъ науки и подѣль годинъ ; наука ишла тутъ оттакъ въ днія на день безъ всякого пляну, навѣть бевъ подѣлу годинъ ; нѣмецкого языка учивъ тутъ управитель мѣсто 6 годинъ въ-разу лишь 3 а опѣся 4 години тижднево, а и то въ одноть пополудни двѣ години разомъ (!); о ладѣ и карности не було туї бесѣды : дѣти пустували и перешкаджали другимъ клясамъ въ наупѣ. Не занадить же золати, шо само

въ науцѣ. Не завадить же додати, що само влученіе III. клясы съ IV. перевѣвъ управитель неправно на власну руку. До III. клясы вписалось було дѣвчать 12, а до IV. 22, — належало отже дѣвчата III. клясы або лишити разомъ съ III. клясою хлопцѣвъ, або отворити

для нихъ окрему клясу паралельну. Управитель однакъ зробивъ по своей думцѣ, а вт самоволи поступивъ ще дальше, бо при конці первого курсу 10 дѣвчатъ IV. клясы на власну руку перенѣсъ до III-тои, що многихъ родичвъ дуже огорчило. Управителю мавъ тутъ одинакожъ и свой плянь: ему ишло змененіе числа дѣвчатъ IV. клясы, щобы въ слѣдуючомъ роцѣ не було V. клясы дѣвчатъ, а заразомъ ознищеніе IV. клясы на будучій рокъ, котре доконатись мало черезъ занедбанье науки въ III. клясѣ. Съ пляномъ тымъ п. Т. Будановскій не крився напѣть, бо заразъ ставъ голосити мѣжъ учителями, що въ будучому роцѣ не буде IV. клясы дѣвчатъ. Значитъ ось такъ днъ вымѣривъ свою цѣль просто на разбиванье школы, що — якъ показаєся — фактично въ части сповнилося.

Доперва 6. падолиста 1882 р., коли зближалась визита краевого инспектора, обнявъ управитель м'ето прежныхъ 10 тыжднево 19 годинъ, але и тыхъ не розложивъ, якъ належить (§. 80 організ. стат.) на одну клясу свою (д'вочу IV-ту, злучену съ IIIю), а на двѣ, обнявъ въ клясъ свой лишь 14 годинъ а 5 прочихъ годинъ переложивъ на V. клясу д'вочу. Впрочемъ провадивъ и въ тыхъ 19 годинахъ свою науку ходою ввычайною: опускавъ години, ганьбивъ и провывавъ д'вачать словомъ, зам'еть науки, деморализувавъ. Занедбанье науки було тутъ такъ наглядне, що при визитациі п. инспекторъ краевый письменно досыть остро выткнувъ п. Будзыновскому лихоту поступовъ его клясы. Вправде звинявся п. Будзыновскій тымъ, що бнъ клясую ту вже занедбаною перенявъ; се було однакъ зовс'ємъ ложне, бо передними л'тами находивъ п. инспекторъ поступы тои клясь зовс'ємъ задоволяючими.

Ровночасно склався ще і слідуючі факти характеристичний. При конференції учителівъ, отбутой тогдѣ съ п. инспекторомъ краевымъ, поднѣсь учитель Зарицкій справу, що п. управитель не учитъ минимально приписаного числа годинъ 25. П. Будзыновскій предложивъ однакожъ инспекторови выказъ урядовы й, по которому бнъ мнимо ажъ 26 годинъ тыжднево додержкує. Се учинивъ бнъ въ способъ той, що 7 годинъ придѣленыхъ въ IV класъ практикантцъ п-ъ Калиновичъ, ко-трїй она пôдъ єго надзоромъ держати мала, а на котрїй бнъ однакъ кромъ термину, коли отбувалася инспекція, нѣколи не являвся — въ выказѣ просто собѣ вачисливъ. Выказуючи собѣ оттакъ 26 годинъ, додержуванихъ лише въ часѣ визитaciї инспектора, допустився п. управитель простого обманьства су-противъ школьної власти. По уkońченю ви-зитaciї п. инспектора упали и дѣйстїа (19) години в. управителя далеко въ долину. Сум-ный резултатъ цѣлоробчної науки бувъ той, що съ концемъ року на 22 ученицъ III-ои класы всего лиши 3 позыскали ква-лификацію поступлення до класы ви-шої!!! На рдкъ слідуючій не стало оттакъ звѣстно, коли вони

дѣйстно кандидатокъ до IV клясы дѣвочкой, а п. управитель осягнувъ, що зъ горы заповѣдавъ, т. е. разбивъ одну клясу.

Въ роцѣ шк. 1883/4 найденося наслѣдкомъ сего лишь вару учениць до класы IV, а тыхъ злучено вновъ съ класою V. Веденье тыхъ злученыхъ класъ обнявъ вновъ п. управитель, вызначивши себѣ аразу вновъ лише 16 годинъ тыжднево, а отъ другого курсу лишь 10, котрый по визитаціи п. инспектора ще болѣе змалѣлъ. Учили тутъ оттакъ вновъ головно безплатнѣ неиспытованѣ практикантки, якъ п-а Калиновичъ, Король, а дуже часто пускано дѣвчата до дому. Якъ при такомъ ладѣ ишла наука, понятно! При инспекціи выразився п. инспекторъ о той класѣ, що она дуже слаба, особливо въ языцѣ нѣмецкому, въ котрого майже нѣчого не вмѣє; а якъ-бы на докбрь себѣ самому п. управитель (котрый учивъ языка нѣмецкого) звинявся тымъ, що мавъ свой класѣ всего 8 дѣвчатъ!!

Отъ до якихъ резулътатовъ допровадиъ п. управитель свою школу, а именно отдѣлы дѣвчать, котрй онъ проводиъ. Аѣти грубо

дѣвчать, котри онъ провадивъ. Дѣти грубо занедбуваній и деморализованій мусѣли отгягатися отъ школы, та и другихъ отъ неи отстрашувати; и коли въ-перва при кождой клясѣ хлопцѣвъ була численна кляса паралельна дѣвчать, а надто окрема системизована V кляса дѣвочча, то за колька лѣтъ господарованія п. управителя Будзыновскаго доборолися Русини до того, що съ початкомъ серпня 1884 р. назпѣвъ реєстрипть Министерства, послія котрого отъ року шк. 1884/5 всѣ дѣвочай клясы паралельній и системизована V кляса дѣвочча мають бути закрыты, а руска школа вправъ на дальше має бути лишь 4-класокою школою мѣшаюю. Заховано на дальше вышимково только IV клясу дѣвчать, яко клясу паралельну, а то по конечности въ уваги на вѣкъ лѣтей.

Не переставъ же п. управитель и на от-
такой руинѣ. Его задача: внищить школу
руску до тла, а до сего амъряла и вся даль-
ша его дѣяльность. Однимъ въ nearestъ
средствъ придатныхъ было: бѣстрашуванье
родичѣвъ при вписѣ дѣтей на новый
рѣкъ школьныи. Вже давнѣйше внеокочу-

ройко школьныи. Вже давнвище внеожочувавъ п. управитель родичевъ, присоѣвшихъ съ дѣтьми до впису: одныхъ гонивъ про мни-мый бракъ належитого убраня датины; дру-гихъ страшивъ конечностию оплаты школьнай, завѣряючи особливо латинниковъ, що латинь-скій парокъ не пыдѣсть имъ спасоітва убо же-

ства въ цѣли увольненія ихъ отъ той оплаты; иными вновь грозивъ навѣть и тымъ, что девчина вписана до школы русской, опосля не дѣстане шлюбу (!) у латинского пароха. До всѣхъ тыхъ дѣлъ признався навѣть п. управитель передъ редакторами политической часописи „Дѣло“, который ему определя все то публично въ „Дѣло“ (Ч. 73 въ р. 1881) выткнули. Подобный исторіи повторялись и при впісѣ дѣтей на рѣкъ 1884/5. Въ школахъ иными отбувавшися актъ сей въ канцеляріи школьнй, съ всею повагою. Ту назначивъ для него п. управитель комнату I классы, и (мимо упоминенія краевои Рады шк. и Министерства) куривъ въ сѣмъ урядованю бешнастенно въ притомности родичѣвъ и дѣтей, а навѣть посылавъ учениковъ по сигара. По классъ и прилеглѣмъ коридори лежали всюды останки сигаръ, который молодѣжь жадно выбирала. Родичѣ записуючи дѣтей (якъ и. п. о. Глушкевичъ въ Гошева коло Устьерѣкъ) соблазнялися тымъ и давуvalись явно, якъ може управитель такъ огидити святыню науки, та деморализувати и выхованковъ на самдѣмъ вступъ; декотра отойшли съ обуренъемъ, а п. управитель бувъ тому, здаєсь, и радый.

При запись интересованій довѣдались тутъ
надто въ усть п. управителя, что по мысли
якогось, нѣкому неизвѣстного разпорядженія ми-
нистерскаго, на сей рѣкъ клясы II-гои зовсѣмъ
не буде, а натомѣстъ кляса IV-та буде скла-
датися ажъ изъ трохъ отдельствъ науки съ од-
нымъ учителемъ! П. управитель замѣривъ
такимъ маневромъ знищти двѣ клясы на-
разъ: клясу II-гу черезъ то, что нѣкто не вши-
лся до неи, и IV-ту черезъ застраженіе дѣ-
тей и родичевъ наукою трилѣтною, котра ко-
нечно повинна-бы бѣклонити ихъ отъ школы
дивовижной. На часъ дойшло се однакъ до
вѣдомости Русского Товариства Педагогичнаго,
а то отнеслося телеграфично до Выс. Мини-
стерства о помѣщь. П. управителя потягнено
до отвѣчальности, але передъ инспекторомъ
краевымъ биь выперся своего незаконнаго по-
ступку, вложивъ все на якусъ интригу учител-
евъ и справа затерлася. Мимо того од-
накожъ, что п. управитель своего незаконнаго
поступку выперся, мы маємо незбити доказы
правды сего факту. Напередъ могла-бы се до-
казати ще и нынѣ метрика школьнагъ запи-
сбъ (коли би п. управитель не знищивъ);
далъше могутъ то посвѣдчти всѣ учителѣ
школы, а въ конци профессоръ рускои гимна-
зіи, А. Вахнянинъ, который намѣрявъ тамъ за-
писать своего сына до II клясы, а увидѣвші-
иъ спису учениковъ, что II-ои клясы нема,
что есть мѣсто неи только другій рѣкъ науки
клясы I-шой, удався съ своимъ сыномъ до ин-
шои школы. Будь-що-будь, замахъ п. управи-
теля на сей разъ не удався, а дѣло скончилось
только тымъ для п. управителя неподклѣб-
нымъ епизодомъ, что Руске Товариство Педа-
гогичне за поступокъ негодный и въ загалѣ
за всю его дѣяльность шкодну для школы,
выключило его изъ спису своихъ
членовъ.

Учительска дѣяльность управлятеля буда въ сѣмъ роцѣ зовсѣмъ такою, якъ и за лѣтъ попередныхъ. Наука разпочалась безъ скликанїя конференціи учительской и безъ уложенїя подѣлу годинъ. П. управитель обнявъ клясу І шу, але вже въ первыхъ днїхъ передавъ онъ ви на руки вышуканого черезъ себе практиканта Гарашкевича, а самъ оставъ оттакъ безъ дѣла, лишаючи собѣ въ той-же клясе только пару годинъ, задержанныхъ, вдаси, въ ласки. Практикантъ бесплатный Гарашкевичъ приходивъ до школы только, коли мдгъ, а п. управитель, коли хотѣвъ. Все то скропилося на дѣтяхъ, бо той лишь разпустился и не научился за цѣлый рдкъ нѣчого. П. управитель заховавъ тутъ видимо тактику выработану добре вже на разбитой школѣ дѣвочкой. Безсовѣстне занедбанье дѣтей було ему на руку, бо при такомъ заходѣ не стане на рдкъ будучій кандидатовъ до клясы II-гои, а се мусить остаточно довести до разбитїя цѣлой школы. Та спрандилося оно небавомъ бодай по

Якій недадъ панувавъ въ класѣ п. управителя, характеризуе оденъ малый епизодъ, що довершився въ вересню 1884 р. Дня 19 вересня надойшовъ случайно коло школы о. г. 10 $\frac{1}{2}$ рано п. Бандуровичъ, учитель школы им. Пиромовича, и увидѣвъ, якъ деякій ученики въ класы п. управителя бѣгали по улицѣ и билися. П. Бандуровичъ завернувъ ихъ до школы, а становивши въ дверекъ класы, удержувавъ въ нѣй порядокъ бльше квадрансу, якъ до приходу управителя. Значить: бть год. 10 до год. 10 мин. 50 не було въ класѣ п. управителя, а дѣти були сами собѣ лишні. За се поважився бувъ п. управитель занести наставъ жалобу на п. Бандуровича до окружной Рады шк., мовь бы то п. Бандуровичъ въ дѣла вго школы незаконно мѣшався; однакожъ окружна

школы незаконно мѣшався; однакожъ окружна Рада похвалила поступокъ п. Бандуровича, а въ протоколѣ пересланомъ о тѣмъ до краевои Рады шк. поднесла досадно непорядокъ пануючій въ рускій школѣ вправъ вѣдъ управою п. Будзыновскаго. На жаль, не упавъ п. Будзыновскому про те иѣ волосъ въ головы!

Маючи тутъ оттакъ руку зовсімъ вольну, забувши родити въ зголошуючихъ съ дѣтьми найрданороднішими позорами: однихъ гонять въ причини, що будто дѣти ихъ дуже простаковати або вле одѣтія, другихъ отстравшав замѣтами, що учителі школи сеї дуже лихо подаютъ науку. Новихъ учениківъ (мѣжъ іншими сына служащаго тов. «Руска Бесѣда» Теодора Косового) отравливъ простымъ заявленіемъ, що II класы нема, а есть только другій рѣдкій наукы класы I шои, — дѣти всѣхъ же родичевъ домагаюся заразъ або зложена оплати або свѣдоцтва убожества; а если родичи не могли заразъ предложить того свѣдоцтва, мусѣли разходить съ дѣтьми по іншіхъ школахъ.

Дѣло розоренія школы, розпочате при записахъ, веде п. управитель и дальше. Щобы прогнати и тыхъ хлопцівъ, котрій въ его класѣ ще держалися, привозя п. управитель уже по записахъ родичевъ ихъ и заявивъ имъ, що своихъ сыновъ въ его класы забирали, бо у него нема II-класы, а есть только другій дѣтельній класы I шои, и що у него самі лишь дѣвчата. Такъ спонукавъ бнъ мѣжъ іншими Павла Урбановича (възвного бтъмагістрату) и Хариша (слугу бтъполитехники), що отбрали своихъ сыновъ въ рускій школы вправъ и перенесли ихъ до школы им. Пиромовича. Такъ отже веде п. управитель и дальше свое дѣло негації класы II шои, котрого въ роцѣ шк. 1883/4 передъ краєвою Радою шк. бувъ въперес! При такому поступованію п. управителя ствіти теперъ его класа пустками що-до хлопцівъ, а п. управитель ровнівъ оттакъ дѣльство класу власну, якъ порозбивъ уже передъ тымъ колько класъ дѣвочихъ.

Проганючи хлопцівъ до іншихъ школъ и стараючись звести руску школу вправъ на школу дѣвоччу, має п. Будыновскій и іншу цѣль: бнъ бажавъ-бы тымъ вътыснити въ школы системизованихъ учителівъ, котрій були-бы тоды влішні. По вътысненю же учителівъ, котрій щиро трудятся и суть єдиню подпорою школы, мусѣла-бы и школа напевно упасті.

Саму науку провадить п. управитель догорами давними. Мимо того, що въ початку курсу въ викавѣ до властей школъвихъ подавъ собѣ 16 годинъ на тиждень, учивъ всеого що найбільше 7 годинъ тижднево, а решту годинъ и головній предметы науковій, якъ языки въкладовий и рахунки, передавъ безплатному практикантови Гарашкевичеви, котрый за не-го практико.

Маючи такъ богато вольного часу, звертає п. Будыновскій напады свои и на класы інші, съ трудомъ береженіи соїстными учителями отъ скідного вільзу. Такъ впавъ въ засіткѣ катихита яко свѣдка до класа IV, пріимѣрно веденої въоровимъ педагогомъ п. Вредецьону, и тутъ публично напавъ на одного ученика Яминського, бевъ всемъ справедливою причини. Отець датини заскарживъ п. Будыновскаго до краєвої Ради шк., однакожъ п. управитель довѣдавшись о томъ, въкрикувавъ що голосно, що нѣкого не бояться, бо краєва Рада шк. поступки его похваливъ. Іншимъ разомъ впавъ до тої-жъ самой класы, посуджуючи дѣтей невинныхъ о крадіжці губки, при чѣмъ въ найбільшомъ гнѣвѣ кричавъ, прозвзываючи всѣхъ «злодѣям», лайдакамі, «батирами», «вагабундами», «бенікар-тами», а додаючи недто, що ихъ учителя (п. Вредецьону), котрій ихъ хвалить, ланцухомъ за шию привести варто, щобы подивився, якъ они добра. Дѣтвора дрожала въ лаку передъ нечуваною брутальністю, а п. управитель подвоинъ той лакъ ще гроюю, що класа IV-а післи наказу министра мусить бтъбувати трилѣтніу науку!

Дни 14 жовтня 1885 р. скликавъ п. Будыновскій конференцію учителівъ, але замѣсть нарады надъ добромъ школы, почавъ бнъ, овлобленій оповѣстками газетъ о негодності своихъ поступокъ, ганьбити учителівъ та диктувати до протоколу рѣчи просто въдумай, щобы толькъ згогидити учителівъ въ присутності практикантови. Учителі запротестували противъ неправди и отказали підпису запротоколованихъ фальшивъ. П. управитель въправивъ за се скандальну сцену съ криками, тупаннями и галасами, прозвзываючи учителівъ простаками словами. Справа оперлася о краєву Раду школъвую, а що тутъ грабъ завинувъ управитель, то скончилася цѣла справа зновъ толькъ тымъ, що делегованій інспекторъ краєвий п. Мандибуръ, замѣсть перенесення слѣдства, залагодивъ цѣле дѣло дорогою перепросинъ...

Въ юніці додаємо и то, що п. Будыновскій публично завівъдь газъ найбріше о школѣ выражавъ си, представляючи учителівъ лихими педагогами и стараючись тымъ наклонити родичевъ, щобы своихъ дѣтей до рускій школы вправъ не вписували. Свѣдкамъ того можуть послужити мѣжъ іншими о. Глушкевичъ, священикъ въ Гощеві (коло Устїєрѣкі), о. Коровець, парохъ въ Мерачіві (коло Куликова).

Всѣ факти, повышше наведений, стврдить всѣ системизованій учителі таїко наївнічної школы.

Отъ такою дѣяся, не въ казцѣ, а въ школѣ публичній, котрій утриманье на етапіи школы въоровій выразно заштимувало.

Зъ вини одного чоловіка, разъ вже строго наказуваного, марине соїстна праца учителівъ другихъ, а одинока системизованій руска

школа народна, въклопотана не безъ труду у Выс. Правительства, иде быстро до неми-и-учою руїни цѣлковитої.

Русини загрожений въ своїй одробинѣ выборного права подносять голосно свою кривду. Голосы о вазначенихъ ту надъужиняхъ п. управителя розносилися публично на всенародній вѣчу Русинівъ въ р. 1883 и въ публич. часописахъ (гл. «Дѣло» въ р. 1881 ч. 73, р. 1883 ч. 82 и 83 и въ р. 1884 ч. 90—95), — голосы ти однакожъ не нашли доси послуху у мѣщевихъ властей школъвихъ. Коли отже стань заявивъ министеръ Фінансовъ на інтерпеліцію Паша въ справѣ виробнанія податку грунтового, що правителю внесе незадовіговіо предложеніе. По промовахъ Екснера въ Вильнійского въ справѣ забезпеченія робітниківъ закрыто засіданіе.

(Вѣйна митова съ Румунією) розпочалася вже на добре. Що ти вѣйна тиха безъ попереднього всповѣдженя, до котрого австрійське правительство має повне право на підставу своєї конституції, а зъ котрого першій разъ тепер робить ужитокъ. Вѣйна ся хоча на ско спокойна, есть однакожъ дуже страшна, бо дотыкає цѣлу масу народу, противъ котрого въмѣра, а устотись въ нїй може лиши экономично сильнійшій противникъ. Щобы такимъ була Румунія, не можна сказать и для того скорше чи позадище познасть она хибне поступованіе своего правительства, и буде мусѣла подагодитися съ австро-угорскою державою. Правда, що при сї вѣйнѣ може такожъ богато потерпіти в промисль австрійской, але зваживши знову, що въ сї справѣ суть заангажованій майже лиши бльшою мѣста, а тутъ майже лиши въключно купць-жиды, то таки покажеся, що сї вѣйна не дужа вѣдьбесея на нашої державѣ. За то почує си добре Румунія, котра майже весь свой сырій продуктъ висула до Австроїї. Яка судьба чекає Румунію можна побачити зъ розпорядженія министерства торговлї и фінансовъ зъ дня 22 мая с. р., котримъ накладався мито на товары ввозовій до насъ зъ Румунії, и такъ: на жито, ішенице, ячмінь, овес, гречку по 3 зр. за 100 кильо; бобъ, горохъ, сочевиця, солодъ 3 зр.; огородовина и садовина 5 зр.; хмель 10 зр. — За вѣвцѣ, козы, ягнята треба платити 1 зр. бтъ штуки; за свинѣ 12 зр. бтъ штуки; дике птачтво и дробъ живи въ зр., зарбаній 9 зр. за 100 кильо; за яйцѣ 5 зр.; масло, солонина, смалець свинський и гусячій 25 зр.; кожѣ и сирія шкірь, шерсть, пір'я, кишки и мѣхурѣ 20 зр. и т. д. Чи при такої оплатѣ може ще Румунія думати о якому небудь транспортѣ своїхъ товарівъ за границю? А може єй прійде легше и дешевше транспортувати свои товары моремъ? Ба, але до того треба мати добру и значну флоту тогоревельну, добри пристані, а того всіго Румунія не має. Побачимо, якъ довго буде она стояти въ своїмъ упорѣ и що бнъ нашої державѣ зашкодить; се есть доперва початокъ вѣйни.

Отъ Дирекції рускої гімназії.

У Львовѣ дни 27 л. маю 1886.

Василь Ільницький.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Зъ випадаючихъ добровольныхъ датківъ бтъ Добродѣйтъ на бѣдныхъ учениківъ рускої гімназії обовязаній мы прилюдно здати справу.

Констатуємо найперше, що датки на тую святу цѣль помножуються съ кождымъ рокомъ, а то есть явныи доказомъ, що число Добродѣйтъ, а заразомъ и довѣріе до нашої гімназії збльшається; сказано: гімназія руска отповѣдає желаніямъ и дожиданіямъ нашого народу. За то все пріймѣть, Добродѣйтъ, нашу сердечну подаку!

Але и розходъ въ рбнїй мѣрѣ збльшається съ зростаючимъ числомъ рускихъ учениківъ съ кождымъ рокомъ.

Дни 27 мая 1886 обчисили мы нашу каоу и показалося, що всіго приходу до нынѣ було

449 зр. 71 кр.

а всіго розходу 459 зр. 51 кр.

отже недобрѣ 9 зр. 80 кр.

котрій директоръ гімназії, запобігаючи наглядѣ и пекучої потребѣ дялківъ учениківъ, по-крывъ зъ власного.

Но на томъ не скончалися ще потреби и нужди бѣдної молодежі. До вакації ще 6 недель... Отъ и въ той-же самой хвили, коли се цищемо, приходить оденъ зъ такихъ бѣдникъ, и каже: «Менѣ не прислали нѣчого зъ дому; я не маю що єсти!» А колько то ще прійде ему подобныхъ, або такихъ, що вмъ пальцѣ зъ чоботъ, або локтѣ зъ полатаної сурдунтии свѣтать!

Проте отношуся до Васъ, сердечній Добротѣ и Любимцѣ народу, съ бтозвою: Прійдѣть въ помочь бѣдній учаць-ся молодежі рускої гімназії, — а кинена лепта на престолъ отчини выдастъ съ часомъ благодїйній плоды для народа!

Отъ Дирекції рускої гімназії.

У Львовѣ дни 27 л. маю 1886.

Василь Ільницький.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Прагматика службова въ парламентѣ.)

Послы Шаршиадъ, Промберъ и Кронаветеръ внесли якъ давнійше такъ и сеї сесіи предложеніе що до заведенія закона дисциплінарного и прагматики службової для урядниківъ несудейского званія. При першому читанію незаняло правительство ільяко становища до сеї справи а палата пословъ выбрала для неї спеціальну комісію. Одногоди отже збралася комісія а на її явилися несподівано гр. Таффе и дръ Гауч. Гр. Таффе заявивъ заразъ зъ горы, що палата пословъ не есть компетентна до установлення дисциплінарного закона и що для того правительство не буде брати участія въ парадахъ комісії. Подобно висказувався такожъ и міністръ інформації.

Послы Томашукъ и Гайльбергъ заявили, що не мають довѣрія до контролю комісії для довгу державного и для того не возьмуть участія въ выборѣ одного члена до сеї комісії. На висесень гр. Гогенварта выборъ одного члена усунено зъ порядку днівнаго. — На інтерпеліцію Гайльберга въ справѣ комісії контролю для довгу

одержавного давъ гр. Таффе слѣдуючу отповѣдь: Прошеніе предсѣдателя комісії, що сеї двору Дянггамера, котрій вже скончавъ 40 лѣтъ служби застутити молодою силою, бтосьло правителю президента трибуналу ображанівого. Президентъ трибуналу покликавъ отже Дянггамера до служби при трибуналѣ а на єго мѣсто покликаво щефъ секції Шеставера. Правителю отже не зарядило бльше нѣчого и для того міністеръ отпирає закиди, піднесений легкодушно вънтерпеліції. Гайльбергъ жадавъ отворенія дискусії надъ сею отповѣдю, але палата отпила се жаданье 138 голосами противъ 103. Оттакъ заявивъ міністеръ Фінансовъ на інтерпеліцію Паша въ справѣ виробнанія податку грунтового, що правителю внесе незадовіговіо предложеніе. По промовахъ Екснера въ Вильнійского въ справѣ забезпеченія робітниківъ закрыто засіданіе.

(Вѣйна митова съ Румунією) розпочалася вже на добре.

Будьохъ компаніяхъ. Каждий по три бтъ відомі компанії каноніровъ и саперъ до міста Тренъ (турець) бтъ 24 баталіоновъ. Ранга підпоручника сена. Нѣкто не буде могъ вѣстити до військової школи. Підстолійшикъ жадавъ заразъ по вступленю 1500 франківъ нагородженія. Іхъ платна буде що року були державні. Для Альжиру и Туниса при-законъ новий 20 корпушъ.

Італія. Дни 23 с. м. розпочали ючію результацію въборівъ зъ 151 округомъ

тархистовъ (опозиція, прахильници, міністерства), 22 радикаловъ а може таїло сідентівъ. Комісія Чіріані, котрій бтосьло кару на галеряхъ, выбрана въ двохъ округахъ. Вѣйна ся хоча на ско спокойна, есть однакожъ бльше страшна, бо дотыкає цѣлу масу народу, противъ котрого въмѣра, а устотись въ нїй може лиши экономично сильнійшій противникъ. Італія до кровавої бойни въмѣсто розподілу въ мѣстечку Транківъ, якъ відомо, робітники трема колонами до мѣста заступило імъ дорогу, але не могло якъ руйнувати и підложила огонь на колони. Судь, урядъ громадкій въмѣсто збогатиши звону въборівъ прійшло въ мѣстечку Транківъ. Робітники вишли передъ тимъ дроти таїло, але зваживши знову въборівъ, якъ відомо, розшалѣлихъ робітниківъ. Італія здѣшество одержало отповѣдь отъ Англії, що Гаррару.

Греція. Finita la comedia! може справедливо сказати о цѣлому воєнної Греції. Скончилось якъ можна було Деліанською загорѣлостю и зернами сідною хвилею анъ зъ свійської

тривоги вже другий разъ Грецію бтосьло було то 1868 р. коли блькодіа евреївъ

Деліанською знову ще коли прослуживши що однакожъ, ледве вже можна привезти

кія, що однакожъ, черга на Трікупіса, то зло, якого наробивъ Д

